

hvorigennem han kan bevise det, før vil i alt Fald jeg ikke tro paa hans Paastand i saa Henseende.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. Mortensen: Alene det, at det ærede Medlem i Fjor oplyste, at i hans Kommune solgtes der Jord til 200 Kr. pr. Tønde Land, men at der dør, efter at denne Lov er vedtaget, er blevet solgt Jord til op mod 400 Kr., er et Bevis for Stigningen i Jordprisen. I øvrigt gælder den Regel altid, at Priserne i nogen Grad retter sig efter Tilbud og Efterspørgsel, og naar Rigsdagen vedtager en Lov, ifølge hvilken der bliver stærk Efterbørgsel efter Jord, bliver det selvfølgelig en stærk Aarsag til en Stigning i Jordpriserne. Det behøves der ikke nogen Statistik til at bevise.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Nørskov har Ordet for en kort Bemærkning.

Nørskov: Det, at der kan nævnes et enkelt Tilfælde, behøver absolut ikke at være noget Bevis paa, at Jordprisen er stigende. Jeg maa oplyse der ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen om, at i 1918 blev der af Ejendomme over 4 Tdr. Hartkorn solgt 2 197 med i alt 239 000 Tdr. Land. Paa dette Areal vil der altsaa kunne oprettes 24 000 nye Brug hver med 10 Tdr. Land. Selv om Staten nu vilde oprette ca. 1 000 nye Brug aarlig, repræsenterer det dog kun $\frac{1}{24}$ af den Jord, der omsættes i den frie Handel. Jeg mener, det vil være meningsløst at paastaa, at det er denne ene Fireogtyvendedel i Modsætning til de 23 Fireogtyvendedele af den omtalte Jord, der skulde bestemme Prisen. At det skulde være saaledes, er faktisk et Forhold, der ikke kan bevises. Og tilmed bliver der efter Loven af 6. Maj kun oprettet ca. 550 nye Brug. Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen har ikke fremført et eneste Bevis for, at hans Paastand om, at Loven har fordyret Jorden, er rigtig.

Jensen (Broby): Jeg vil gerne rette en Tak til den højtærede Trafikminister. Man hører ellers ikke saa meget fra denne Talerstol om, at der rettes nogen Tak til Trafikministeren, men jeg vil gerne sige ham Tak paa min Valgkreds's Vegne, og jeg tror ogsaa paa hele Fyns Vegne, fordi han har været saa lydhør overfor de Bestræ-

belser, der var fremme paa Fyn for at faa Trafikken udviklet, saaledes at vi fik flere Tog sat i Gang, saa at Fyn igen kunde faa en god Forbindelse med Hovedstaden. Jeg bringer ogsaa en Tak paa Midtsjællands Vegne, fordi man derfra har faaet en hurtig Formiddagsforbindelse ind til Hovedstaden, saaledes at man kan udrette sit Arbejde hjemme, køre herind til Hovedstaden og komme hjem igen samme Dag.

Jeg vil dernæst omtale et Spørgsmaal, som blev fremdraget af det ærede Medlem Hr. Andreasen. Dette ærede Medlem var inde paa Ønsket om, at der maatte komme en nærmere Forbindelse i Stand mellem Andelsforeningerne paa Landet og de tilsvarende Foreninger i Byerne. Det er et Spørgsmaal, jeg har været inde paa under de to foregaaende Aars Finanslovdebat, og som interesserer mig meget. Jeg synes nemlig, at det er ganske meningsløst, at der ikke findes et nærmere Samarbejde mellem Landboernes Andelsforeninger og Byernes kooperative Foreninger. Det er meningsløst, at mange af de Varer, der sælges i Byerne, bliver fordyret i saa urimelig høj Grad, som det sker. Det gaar endda saa vidt, at mange Varer bliver fordoblet i Pris. Derfor glæder det mig, at man ogsaa fra socialdemokratisk Side er villig til at gøre et Arbejde i saa Henseende. Og da vi har vore Andelsforeninger begge Steder, forekommer det mig, at det maatte være nemt at faa knyttet denne Forbindelse. Der har jo været megen Uvillie i Byerne mod Landbruget; og at denne Uvillie til Dels har været næret af den socialdemokratiske Presse, har vi allerede hørt. Men man kan forstaa, at der er nogen Uvillie i Byerne, naar Folk, der skal gøre deres Indkøb af Landbrugsprodukter, ser de store Priser, der forlanges for disse. Man kan forstaa det, fordi Byerne tror, at det er Landbrugerne, der trækker dem saaledes op. De tror, at Landbrugerne faar nogenlunde de samme Priser for deres Raaprodukter, Fedevareprodukter o. s. v., naar de sælger dem.

Men dette er jo ikke Tilfældet; der er uhyre stor Forskel paa disse Priser. Og naar man har set i disse Dage, hvorledes Landmændene har solgt deres Kreaturer til en Pris af 20 Øre pr. Pund levende Vægt for ret gode Kreaturer, medens Slagterne har taget 120 Øre pr. Pund for Oksekødet, tror jeg ogsaa, det er gaet op for dem af Storbyernes Befolkningsklasser, som har villet følge med, at her er noget, som trænger til at rettes. Det samme kan siges om Mælken. Vi har set, hvorledes Mælken, fra det Øjeblik